

*Někdo musí vyzkoušet,
kudy cesta nevede.*

Rudolf Křesťan

CESTA ZE VŘESNÍKU

Dveře od auta se prudce otvírají, Jirka usedá na zadní sedadlo a stejně prudce za sebou dveře zavírá.

Startuji. Konečně odjíždíme! Na chalupě jsme strávili opravdu pěkný podzimní víkend, ale teď už je venku dávno tma a rtuť teploměru klesá skoro k nule. Před námi je další pracovní týden.

Cesta ze Vřesníku je hodně pomalá. Kolem dokola se válí hustá mlha, není vidět na krok. Oči mám nalepené na předním skle a snažím se rozpoznat terén a kraje silnice. Na dvojku projíždím návsí a lesem za Vřesníkem, pak zatočím doprava a po pár desítkách metrů se dostávám na křižovatku v Tetíně. Jirka tiše sedí vzadu, nic neříká. Je to vlastně dobře, myslím si. Jako spolujezdec je nemožný, pořád jenom kibicuje a radí. To mně pořádně leze na nervy!

„To je ale mlha, co?“ povídám a hned si živě představuji jeho odpověď: No, je sychravý podzim, to se dá čekat.

Jistě, myslím si.

V Bělohradě na náměstí odbočuji doprava na hlavní silnici a na přechodu dávám přednost chodci, kterého jsem si v té mlze všimla na poslední chvíli.

„Viděl's ho? Vždyť jsem ho mohla přejet!“ zděšeně křičím.

Ticho. Jirka dál zarytě mlčí. Žádný komentář. Nic.

Co mu je? přemítám.

Otáčím se dozadu.

„Cože? Tady nikdo nesedí! Kde proboha je?“

Nechápu.

Rychle vylézám z auta a otvírám zadní dveře. Koukám, jestli není někde

schovaný za sedadly. Jirka však nikde.

Jen tu jako memento trčí objemná cestovní taška, kterou sem na Vřesníku položil.

Chvilí přemítám co dál a pak se v tý ukrutánský mlze vracím zpátky na chalupu.

Znovu jedu velice pomalu a opatrně. Před Vřesníkem se mlha ale pomalu začíná rozpouštět a já už z dálky vidím pod rozsvícenou lampou siluetu Jirky. Netrpělivě přešlapuje z nohy na nohu a zdá se, že se klepe zimou.

Zastavuji. Tentokrát usedá na přední sedadlo a já se ptám:

„Co prosím tě děláš před hospodou?“

A Jirka začíná pomalu vyprávět svůj příběh.

„Viděl jsem, že sedíš v autě za volantem připravená k odjezdu, tak jsem na zadní sedadlo položil tašku a ještě rychle běžel zamknout dveře od chalupy. A najednou slyším, že startuješ. Honem jsem otočil klíčem od dveří a rozběhl se za autem. Na návsi jsem tě málem dohonil, ale ty jsi najednou šlápla na plyn a to už jsem neměl šanci tě chytit.“

Tak jsem doklusal k hospodě a čekal, jestli se vrátíš. Kdyby ne, tak bych si dal jedno dvě pivka a vydal se pěšky přes Holotousek domů.“

Na pivko v hospodě už nezbyl čas, ale doma si Jirka jednu láhev otevřel a popíjel. Pivko si za svůj úžasný sprinterský výkon a neobvyklou podzimní cestu z chalupy domů zasloužil.

